

ELISABET ZOPPETTI

Candidata de PS-SDP + per Escaldes-Engordany

D'una glossa bucòlica a Mordor

La parròquia d'Escaldes ha perdut la brillantor que havia tingut temps enrere

Ahir al matí llegia l'article de Trini Marín al BonDia. En un primer moment em va venir a la memòria un poema de Konstantinos P. Kavafis, que en els seus versos diu: "Com qui està preparat de fa temps, amb coratge,/ digues-li adeu, a aquesta Alexandria que fuig./ Sobretot no et creguis objecte d'una burla, no diguis/ que era somni, que t'ha enganyat l'orella;/ I acaba el seu poema dient:/ "...i digues-li adeu a l'Alexandria que perds."

Com veïna de la parròquia d'Escaldes-Engordany, sols puc dir que, malgrat les lloances i la glossa que fa Trini Marín sobre l'essència de la nostra parròquia, s'ha de mirar i fer una fotografia del que hi ha avui i recordar l'aspecte històric que presenta.

Avui dia –i és una opinió compartida amb moltes conciutadanes i conciutadans– la nostra parròquia ha perdut la brillantor que havia tingut fa un temps. Èrem la parròquia que havia donat un aspecte increïble a l'avinguda Carlemany. Però Escaldes-Engordany no està limitada només a aquesta avinguda.

Hi ha altres carrers i racons que mai han estat "maquillats". Com per exemple, la part alta de Fiter i Rossell. La part alta de la nostra parròquia, també necessita una ferma actuació, a fi de deixar de ser el que és ara mateix, i des de fa temps. Si hem d'embellir la nostra parròquia, que sigui tota, no sols una part, la que veuen els turistes, sinó també els que viuen i treballen a la parròquia. Perquè estem escombrant i agant la pols sota la catifa.

Perquè el nostre paisatge urbà ha canviat per sempre. Al bell mig i de manera molt visible, s'alcen edificis monstruosos, als quals de manera col·loquial anomenem torres, i que la joventut ha batejat com espai Mordor, fent al·lusió al Senyor dels Anells.

de fer-ho.

La seva conseqüència és un efecte d'expulsió de les ciutadanes i ciutadans, ja sigui cap altres parròquies o a l'altre costat de la frontera.

I parlem-ne, també, dels recursos naturals com l'aigua: en tindrem suficient i podrem abastar la parròquia més les torres o col·lapsarem aquest recurs per tots els escaldencs i escaldenques per culpa d'aquestes?

Sí, és cert, jo recordo l'Escaldes de la meua infància, tal com descriu la senyora Marín en el seu article, però no és res més que això, el record de quan anava a escola. Res a veure el que veiem ara, amb el que fou.

Sí, ens queden encara moltes coses, però molt sovint penso que la nostra essència com a parròquia l'anem perdent, no a

trossos sinó a totxos. I aquesta és una evidència que no ha volgut glossar la Sra. Marín. Al capdavant ho tindria difícil per fer-ho, ja que ella fou la cònsol que va autoritzar aquelles torres.

Té raó, 3.600 caràcters no són suficients, però la imatge no està completa si no fem esment de tot, tant del que és maco com, també, d'allò que no ho és tant. Hi ha problemes a solucionar si volem conservar l'essència d'Escaldes-Engordany i tornar-nos a apropar al que vam ser i hauríem de continuar sent, en benefici dels escaldencs i de les generacions que venen darrere nostre.

Aquest fet té i tindrà dos efectes perversos i que ja patim. En primer lloc, han deixat a l'ombra els parcs infantils que hi havia a la zona i la nostra canalla i els nostres padrins no podran gaudir mai més dels beneficis del sol. I en segon lloc, aquestes torres han fet augmentar de manera immoral els preus de l'habitatge a la nostra parròquia. Poca gent de classe mitjana es pot permetre el luxe de pagar un lloguer que va des dels 3.900 als 4.500 euros

No han estat construïts per la majoria de la població, sinó per a una minoria, que a més no hi viuen a Escaldes ni tenen intenció